

Breestraat

Vandaag ben ik tweemaal het stadscentrum ingereden, voor wat kleine boodschappen. Op de fiets, want met ander vervoer kom je er niet. Slalomend tussen de glasresten van Koninginnedag door, weet ik mijn banden heel te houden en kom zonder noemenswaardige lekkages te bestemder plekke. Voorzichtigheid is sowieso geboden op je tweewieler, want in het centrum ben je je leven niet zeker. Met name in de Steenstraat richting station komen de bussen recht op je af rijden, alsof ze het erom doen. Op een haar na scheren ze langs je heen.

En dan de Breestraat, onze trotse hoofdstraat. Ik fiets er vaak met een bloeddorstige bus op mijn hielen, de zenuwen door mijn keel gierend want hij kruipt dichterbij... Wil je hem de ruimte geven door de stoep op te vluchten, dan ga je steevast op je bek. De lage stoepjes van deze straat zijn immers zo laag en zo glad, dat je er bijna altijd op wegslipt, je ondergang tegemoet. Breestraat, ooit komen er betere tijden. Tot dan moet je het doen met het geweldloze verzet vervat in mijn gedicht:

Breestraat, Leiden

*Ach, het had zo mooi kunnen zijn,
licht omhoog lopend,
hoogste punt bij het Stadhuis,
aflopend naar het Noordeinde.*

*Het had zo mooi kunnen zijn,
met van die prachtige gevels:
art nouveau, art deco,
en statige winkelpanden.*

*Het had zo mooi kunnen zijn,
met dames en heren paraderend,
langs schitterende etalages,
over geduldige straatstenen.*

*Het had zo mooi kunnen zijn,
met smakelijke etablissementen,
tijdloze muziek naar buiten dansend,
obers in lange zwarte schorten.*

*Het had zo mooi kunnen zijn,
jij en ik flanerend, fluisterend,
zonder verleden en zonder toekomst
opgaand in dit ene moment.*

*Het had zo mooi kunnen zijn,
maar de bussen, de stank, de wansmaak.
Breestraat, Breestraat,
Wat is er toch gebeurd?*